

COLUMN

Bestuurderspensioen

Toen ik ging nadenken over mijn column voor deze editie van De Actuaris, moest ik meteen terugdenken aan mijn eerste echte baan in 2000. Als econometrist kwam ik rijp en groen van de universiteit en zonder idee in welke sector ik mijn loopbaan

zou willen starten. Net als nu, was de arbeidsmarkt toen ook erg goed voor econometristen en mijn keuze viel uiteindelijk op een baan in de pensioensector. Deze wereld gaf ik destijds de kwalificaties 'degelijk, stabiel en betrouwbaar' en dat leek me wel wat.

Met het schrijven van deze column val ik met mijn neus in de boter. Op het moment van schrijven is de discussie over het nieuwe pensioenstelsel, ofwel Wet Toekomst Pensioenen (WTP), zeer actueel. Eigenlijk is dat al jaren zo, vooral omdat de roep dat ons pensioenstelsel op de schop moet al tijden te horen is. Is het huidige pensioenstelsel dan zo slecht? Nee. Ik ben eigenlijk best trots op het feit dat wij in Nederland al jaren één van de beste pensioenstelsels ter wereld hebben (we staan nu op nummer 2 achter IJsland). We hebben in de afgelopen decennia met z'n allen een duizelingwekkende hoeveelheid geld bij elkaar gespaard voor toekomstige pensioenuitkeringen. Goed gedaan dus!

Maar waarom moet het dan anders? Als ik de website van de rijksoverheid open, wordt het argument gegeven dat het stelsel niet meer bij de huidige arbeidsmarkt past en we bovendien ook steeds ouder worden. Voor dat laatste 'probleem' heeft het huidige pensioenstelsel wel oplossingen: de pensioenleeftijd is al verhoogd en we zijn al bezig met de transitie naar toekomstige pensioenopbouw op basis van 'zachte' toezeggingen (van DB naar DC). Maar het systeem van doorsneepremie bij pensioenfondsen zou niet meer passend zijn in deze tijd, bijvoorbeeld omdat steeds meer mensen minder lang bij dezelfde werkgever blijven werken.

Na veel discussie in de polder werd in 2019 het pensioenakkoord als een grote mijlpaal gepresenteerd door de destijds trotse minister Koolmees. Maar ondanks die mijlpaal wordt er tot op de dag van vandaag nog veel gediscussieerd in diezelfde polder. Ik hoop maar dat ze daar snel de definitieve knoop doorhakken. Dan kunnen we verder. Ik ga er vanuit dat daarbij het solidaire karakter van ons pensioenstelsel niet uit het oog wordt verloren. Immers solidariteit, soms gedwongen, is in mijn optiek een groot goed dat mede heeft bijgedragen aan de enorme welvaartsgroei van ons land in de afgelopen decennia.

Deze column is mijn zevende en laatste als bestuurslid van het AG. Het is een mooie en leerzame periode geweest en je zou kunnen zeggen dat ik met 'bestuurderspensioen' ga. Ik hoop dat dit pensioen mij in ieder geval voldoende zekerheid voor de toekomst biedt.

Marcel van Delft
bestuurslid Financiën en Onderwijs